

Voor de één betekent de zomer vertrekken naar verre oorden, voor de ander juist blijven waar hij of zij is. In deze serie vertellen lezers hoe hun vakantie eruitziet. Deze week het verhaal van Bart die thuisblijft en Janny en Andreas die op pad gaan.

Zomer
SERIE

Bart brengt zijn zomers door in zijn volkstuin bij Tuinvereniging Ons Genot.

THUIS

‘Wat moet ik zonder deze plek?’

Terwijl de zon tussen de bomen door op het gras valt, loopt Bart van Vogelpoel (87) uit Utrecht rustig over zijn volkstuin. Hij heeft net het gras gemaaid, onkruid verwijderd en een zestal vuilniszakken gevuld met tuinafval. Drie tot vier keer per week is hij hier te vinden. “Ik verveel me nooit”, zegt hij. “Er is altijd wel iets te doen.”

Al 44 jaar vormt de tuin een vast onderdeel van zijn leven. Dat begon begin jaren 80. Via een familielid hoorde Bart over Tuinvereniging Ons Genot. Het idee sprak hem direct aan. Als jongen had hij in Utrecht al ervaring opgedaan met een moestuin en samen met zijn vrouw Rea leek het hem mooi om zelf groenten te verbouwen.

NIET ZONDER TEGENSLAG

Dat bleek in de praktijk nog niet zo eenvoudig. De eerste jaren stonden er sla, andijvie, spinazie en bloemkool in de tuin, maar de oogst viel tegen. “De groenten zaten vol blaadjes, wormpjes en andere beestjes. Mijn vrouw was ineens een stuk minder enthousiast”, zegt Bart lachend. Langzaam verschoof de aandacht van groenten naar bloemen, struiken en planten. Met zijn ervaring als timmerman bouwde hij 25 jaar geleden eigenhandig een groter tuinhuisje. Hier vierde hij familiefeestjes en bracht hij talloze zomerdagen door met Rea. “Moet je zien wat ik allemaal om me heen heb”, zegt hij. “De planten en bosschages zijn prachtig. En over zes of zeven weken ziet het er nog mooier uit.”

JUISTE KEUZE

Door de jaren heen groeide niet alleen de tuin, maar ook zijn betrokkenheid bij de vereniging. Bart

‘Dat sociale is minstens zo belangrijk’

organiseerde activiteiten voor kinderen, draaide muziek, zat als voorzitter in het bestuur en werkte mee aan allerlei klussen op het complex. Nog altijd maakt hij deel uit van De Bikkels, een groep vrijwilligers die het terrein onderhoudt. “Ik heb hier heel veel gedaan voor de vereniging”, zegt hij.

“En dat doe ik nog steeds graag.” Toen zijn vrouw Rea vier jaar geleden overleed, twijfelde hij even of hij de tuin wel wilde aanhouden. “Ik zat in een dipje. Alles werd anders. Maar toen dacht ik: wat moet ik zonder deze plek? Dan zit ik op mijn balkon in Overvecht.”

Inmiddels weet hij dat hij de juiste keuze maakte. “Op weg naar de tuin loop ik vaak langs de begraafplaats, waar Rea begraven ligt. Die is hier vlakbij.” De tuin is voor hem meer dan een stuk grond. “Dat sociale is minstens zo belangrijk als de tuin zelf. Ik heb hier geweldige mensen leren kennen.”

ELKE ZOMER

Vakanties spelen al jaren geen grote rol meer in zijn leven. Als kind ging hij nooit op vakantie. Later bezocht hij met Rea regelmatig Bakkum, waar haar familie een tenthuisje had. “Toen we deze tuin kregen, brachten we de zomers het liefst hier door. Het is een heerlijke plek.” Bart kijkt tevreden om zich heen. Meer heeft hij niet nodig voor een mooie zomer.

Janny en Andreas op hun geliefde plekje, waar ze al sinds 1982 komen: Egmond aan Zee.

Tekst: MARLOES DE MOOR

Foto's: PRIVÉARCHIEF

OP PAD

‘Egmond loopt als een rode draad door ons leven’

Andreas (64) en Janny (64) Smits uit Utrecht komen al sinds 1982 in Egmond aan Zee. Eerst gingen ze af en toe een dag heen en weer, maar inmiddels komen ze er al ruim veertig jaar en is het hun vaste vakantieplek geworden. “We raken er eigenlijk nooit op uitgekeken.”

Het begon in 1982, tijdens hun eerste vakantie in Egmond aan Zee. Janny en Andreas verbleven in een klein huisje van een particulier, achter in een tuin. “Heel klein en eenvoudig”, herinnert Janny zich. “Daarna hebben we op allerlei plekken gezeten: andere particuliere huisjes, soms een zolderkamertje met een schuin dak waar je nauwelijks rechtop kon staan. Niet altijd even comfortabel, maar dat maakte niet uit. Het ging om de plek.” Later verbleven ze ook in luxere accommodaties, zoals het Zuiderduin.

EEN ECHT DORP

Het groeide uit tot een traditie. Eerst gingen ze af en toe een dag heen en weer, later bijna elk weekend. “Het werd onze vaste plek. Soms zijn er natuurlijk ook andere plannen, maar Egmond blijft favoriet.” Wat hen zo aantrekt? “Egmond is nog echt een dorp. Je parkeert de auto en loopt zo naar het strand of de winkelstraat. Alles is dichtbij. Dat is heel anders dan Scheveningen of Zandvoort, waar je vaak nog een heel eind moet lopen en het ontzettend druk is. We wandelen graag door de duinen en langs zee. Soms gaan we voor de afwisseling naar Wijk aan Zee, met die lange pieren, maar we komen altijd weer terug in Egmond. Het voelt vertrouwd.”

MOOIE HERINNERINGEN

In de loop van de jaren verzamelden ze er talloze herinneringen. Janny lacht als ze vertelt over een zeehond die op het strand lag. “Mensen kwamen veel

te dichtbij. Ik heb toen zelfs een lijn in het zand getrokken: daarbinnen mocht niemand komen.” En dan was er nog die keer dat ze dachten een groep zeehonden in zee te zien zwemmen. “Steeds die kopjes boven de golven. We liepen harder en harder om dichterbij te komen. Bleken het gewoon dames met badmutsen te zijn!” Ook belangrijke momenten in hun leven zijn met Egmond verbonden. Haar veertigste verjaardag bijvoorbeeld. “Ik dacht dat ik met vriendinnen een paar dagen naar Amsterdam ging, maar zij hadden stiekem een verrassingsfeest georganiseerd. Uiteindelijk stonden mijn man en zoon ineens voor me in Egmond. Dat was zo mooi!”

‘Egmond blijft favoriet’

OOK IN DE WINTER

Egmond was bovendien de plek waar ze veel gesprekken voerden. Over de toekomst, over kinderen en over trouwen. “Ik wilde eerst niet trouwen, mijn man juist wel. Dat is daar allemaal langzaam gegroeid.” Uiteindelijk vroeg zij hem zelfs ten huwelijk, op het podium bij een concert. Niet alleen in de zomer, maar ook in de winter trekken ze graag naar de kust. “Dan lopen we lange stukken over het strand, soms met stevige tegenwind. Daarna een warme chocolademelk in een strandpaviljoen. Dat hoort er allemaal bij. Het is soms afzien, maar we zijn allebei wel bikkels.” Ook deze zomer gaan ze weer. “We raken er eigenlijk nooit op uitgekeken.” Na ruim veertig jaar is Egmond voor hen veel meer geworden dan een badplaats. Het is een plek vol herinneringen, die als een rode draad door hun leven loopt. ■